

Predikan i Kyrkhults kyrka 2013 av Tobias Bäckström

22 sönd. efter tref

”Frälsningen”

Neh 2:11-20

Rom 5:15-21

Mk 4:26-29

Ps: 176, 770, 397, 234

Jag tror att vi alla har varit med om att vi glömt någon sak som vi skulle ha med oss eller något vi skulle göra. Och vi är mycket väl medvetna om att det är något vi glömt men kommer inte på vad. Ju mer intensivt vi tänker efter desto mer drar sig minnet undan. Till slut ger vi upp, och tänker att det har försvunnit ur minnet.

Men så plötsligt, några timmar senare när vi sysslar med något helt annat så kommer vi på vad det var. Utan att vi aktivt sökt i vårt minne så dyker det bara upp. Vi vet bara inte hur det gick till.

Det pågår alltså omedvetna processer i vår hjärna när vi sysslar med något helt annat, ja även när vi inte sysslar med något alls, till och med när vi sover. Ofta är det när man släpper kontrollen som man blir som mest kreativ. Vi kan inte styra processen, den pågår utan vår vetskap.

Så är det också med Guds Ord. Det kan bli ett frö som planteras i vårt hjärta och när det väl hamnar där så sätter processen igång. Guds rike är planterat i oss och börjar växa. Och vi vet inte alltid hur det sker. Liknelsen om den växande sådden som Jesus berättar för oss idag, handlar om detta. En man sår utsädet på våren och under tiden som nätter och dagar går så groor säden och växer från strå till ax och moget vete. Av sig självt bär jorden gröda och poängen är: ”av sig självt” eller: ”automatiskt” som det står på grekiska.

Kanske har du erfarenhet av detta: Guds Ord har kommit till dig vid något tillfälle i livet utan att något hände. Tiden var inte mogen för det, eller rättare sagt du var inte mogen för det. Men det betyder inte att det var förgäves. Ordet fanns kvar inom dig som ett frö som fallit i god jord, det fanns där och började gro och växa och många år senare så var det moget till skörd. Gud arbetar med oss utan att vi alltid märker det. Det kan ta tid men saker och ting kan behöva ta tid. Blir vi otåliga och tar det där vetekornet och börjar dra i groddarna så förstör vi bara processen. Ungefär som när vi försöker komma på något vi glömt: ju mer intensivt vi tänker desto mer gäcker minnet oss.

Det är alltså något som sker automatiskt utan vår medverkan. Vi förstår inte hur och vi behöver inte förstå hur. Gud verkar i oss och våra liv på många olika sätt. Han kan till exempel använda oss av händelser i livet för att ge oss en knuff i rätt riktning, och vi inser inte det förrän långt senare.

Betyder detta att vi inget behöver göra? Är allt upp till Gud att fixa till min tro och mitt liv? Guds rike är ju inget som vi kan åstadkomma utan måste ju komma från Gud själv. Ja,

visserligen är det så, men det betyder inte att vi är överksamma, vi måste bereda marken. Vi måste göra oss mottagliga för det där fröet, se till så att det hamnar i god jord. Ju mer Guds Ord vi får höra desto fler frön kan växa och mogna i våra hjärtan.

Här kommer kyrkan in i bilden. Inte så att kyrkan är identiskt med Guds rike utan kyrkan syftar mer till att bereda marken och göra sådden möjlig. Det som vi ser och hör och tar emot i mässan är medlet, men det är Kristus själv som är målet. Guds Ord och sakrament är ju *nådemedel*.

För poängen med den här liknelsen är ju faktiskt av vi inte kan upprätta Guds rike av oss själva. När kyrkan i historien har försökt detta så har det lett till sektbildning och ofta med tragisk utgång.

Kyrkans uppgift är att bereda marken inte frambringa växten, det får vi lämna i Guds händer. Men när resultatet uteblir så ligger frestelsen nära att man börjar ta saken i egna händer. Vi vill se framgång och blir otåliga, särskilt i vår tid och i vår del av världen, där tillväxten av Guds rike tycks ha avstannat. Då är det viktigt att hålla isär vad som är kyrkans uppgift och vad vi får lämna till Gud. Men vi ser hur kyrkan lockas att lämna sitt uppdrag och börja syssla med annat istället. Det som vi tycker åtminstone fungerar, det som drar folk och väcker uppmärksamhet. Men då bygger man sitt eget rike, istället för Guds rike.

I Herrens bön så ber vi: ”Låt ditt rike komma”. Hade vi själva kunnat bygga och konstruera riket så hade vi inte behövt be den bönen. Men vi ber ju där om det som vi själva inte kan åstadkomma; ”låt ditt rike komma”. Det är något som vi får låta ske.

Men vi ber också med löfte om bönhörelse, Jesus hade inte lärt oss att be så om bönen var förgäves. När vi ber ”låt ditt rike komma” så kan undret ske att Guds rike kommer även till oss, utan att vi förstår hur.

Den här liknelsen kan vi tillämpa både på kyrkan och på oss som enskilda individer, på livets alla områden. Och då det är två saker som du får ta med dig. Meningen med liknelsen är inte att du ska vara överksam. Mannen beredde ju marken och sådde.

Men meningen är att du förstår din begränsning. Vi är verksamma men förstår att allt inte hänger på oss. Och precis som att det är när vi slutar leta i minnet som vi kommer på det vi glömt, så är det ibland nödvändigt att våga släppa kontrollen för att något nytt ska bryta in. Allt beror inte på oss, nej det är till och med så att det *viktigaste* händer oss förutan, utan att vi vet hur.